

Må jeg så sige om det europæiske og om vores europæiske diskussion, at jeg har studeret SF's vedtagelsesforslag meget nøje, men jeg vil gerne nævne konkret, hvad jeg på regeringens vegne kan se, at der umiddelbart er en fælles holdning til:

For det første er vi selvfølgelig enige i at tage nej et til efterretning, som SF starter med at skrive i sit forslag til vedtagelse. Det har regeringen også gjort.

For det andet er vi enige i, som regeringen også har sagt det, at det er fuldstændig afgørende, at Danmark fortsat er offensiv, arbejder for sine interesser, engagerer sig i det europæiske spørgsmål, giver sine bidrag med sine erfaringer og sin vision.

For det tredje er vi enige om, at de danske undtagelser ligger fast, i den forstand at de kun kan ændres ved en folkeafstemning, og at sådanne folkeafstemninger ikke er aktuelle.

Vi er også enige i, som miljøministeren ofte har understreget det og vist det, at Danmarks engagement på miljøområdet skal have en fremtrædende plads. Vi er enige i, at Danmark skal gå imod social og skattemæssig dumping. Vi er enige i, at Danmark skal arbejde for at styrke EU's globale engagement. Det har både udenrigsministeren og jeg selv ofte talt om. Vi er enige i, at udvidelsen er det helt centrale, og regeringen går naturligvis også ind for et offensivt arbejde for gennemsigtighed og demokratisering.

Jeg vil også gerne understrege over for SF, at det, vi sagde før folkeafstemningen, er det samme, som det, vi siger efter folkeafstemningen. Regeringen medvirker ikke til flere flertalsafgørelser på det sociale og arbejdsmarkedspolitiske område, hvis de på nogen måde undergraver eller har negativ virkning på den danske model eller den danske velfærd. Det har vi sagt hele tiden, og det vedstår vi naturligvis.

Så vil jeg gerne sætte streg under det, udenrigsministeren sagde i indlægget umiddelbart før mig, og det er om selve Niceprocessen. Jeg tror, det er meget vigtigt at erindre om de to linjer, jeg havde i min tale forleden. Deri siger vi: Vi vil meget gerne invitere til et tæt samarbejde med Folketingets partier om det videre forløb i Niceprocessen. Her er Europaudvalget et velegnet forum, og jeg ved, at udenrigsministeren da også selv har taget forskellige initiativer i den samtale- og drøftelsesproces, som han kommer tilbage til.

Vi er med andre ord villige til og indstillet på at lytte. Vi er indstillet på en dialog, indstillet på drøftelser. Lad os så se, hvad de kan føre frem til. Lad os ikke forudskikke konklusionerne. Drøftelser og dialog skal der ikke være tvivl om.

Om fleksibiliteten har jeg ikke meget at tilføje i forhold til det meget klare indlæg, som udenrigsministeren gjorde. Jeg skal bare understrege, at fleksibiliteten er en realitet på forhandlingsbordet; en række lande har stillet forslag om det. Nu må vi se, hvordan det kommer til at forløbe. Det er vigtigt, at vi i vores egne overvejelser foretager nogle grundlæggende valg og også nogle fravalg.

Fleksibilitetsspørgsmålet må ikke have negative virkninger på udvidelsen. Flexibilitetsspørgsmålet må ikke svække vores ambition – som jeg bekræftede før – på nogen af de områder, vi var inde på. Flexibilitetsspørgsmålet bør heller ikke have udstødningseffekt i forhold til lande, der gerne vil være med i en offensiv proces.

Jeg betragter derfor fleksibilitetsdiskussionen som noget, der kommer oven i det, vi har fælles. Flexibilitet må aldrig kunne bruges til at erstatte det, vi har fælles, for så ryger hele ideen med at arbejde for at løse nogle problemer, vi kun kan løse i fællesskab. Lad os diskutere det, lad os finde ud af, hvor den danske vej er i den diskussion. På bordet er den i hvert fald kommet.

Det er jo altid en fornøjelse at lytte til hr. Peter Duetoft, og jeg vil endnu en gang sige tak for hr. Peter Duetofts altid hjertevarme engagement i vores historie. Denne gang i holocaustsagen, som vi jo deler optagetheden af. Jeg er glad for, at vi hver gang, vi er inde på ømtålelige spørgsmål, aldrig mangler hr. Peter Duetoft til rank at sætte tingene ind i deres rette sammenhæng.

Den, der tier, samtykker. Det var det, der var grundlaget for valget. Man kan altid diskutere det kunstneriske indtryk, det ved hr. Peter Duetoft, og det ved jeg, men man kan aldrig diskutere, om man ønsker at stå ved sine holdninger i en konkret situation. Jeg må så sige, at jeg var også glad for, at sagen blev løst, og at vi dermed fik løst den helt særlige situation, som den skulle løses.

Til det europæiske i øvrigt kan jeg kun bekræfte, at EU ikke er en superstat. EU skal heller ikke blive en superstat. Jeg opfatter i virkeligheden EU's konstruktion som en, der på en og samme tid er umådelig sårbar, fordi det netop ikke er en superstat, og som samtidig er meget